

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

156. Qualem benedictionem suceperint Episcopi Traiectenses vsque ad
tempora Godebaldi: Explicantur Becanus & Heda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

DISSERTATIO CLVI.

Qualem benedictionem susceperint Episcopi Traiectenses vsque ad tempora Godebaldi : Explicantur Becanus & Heda.

Abet Becanus supra: *Susceperunt à vicino Metropolitano simplicem benedictionem sicut Abbates sine mitra Pontificali longo tempore celebrantes. Quod his verbis Heda: Imò ut Abbatibus per Archiepiscopum Coloniensem impendebatur consecratio: cessauit & mitra usus vsque ad tempora Godebaldi Episcopi. Vbi non putem illos velle benedictionem Episcopo impensam, esse aut fuisse eiusdem rationis, quæ admodum audiui aliquos hoc interpretantes, cum benedictione solita impendi Abbatibus, quæ etiam consecratio largiori vocabulo appellatur, sic enim non fuissent verè aut plenè Episcopi, cuius contrarium verum est. Sed solum Ultraiectinos Præsules electos, suscepisse benedictionem (Episcopo tamen debitam) minus sumptuosam aut solemnem, quàm aliàs inaugurationem Episcopalem deceret. Deinde cum Traiectenses prætenderent Archiepiscopalem dignitatem & immediatam subiectionem sub summo Pontifice, coactos fuisse tum paupertate, tum oppositione Coloniensium sese demittere, vt quemadmodum Abbates Diocesano subditi ab ipso benedictionem tenentur accipere, ita similiter illos coactos*

actus à Coloniensi Archiepiscopo tanquam subiectos, consecrationem seu benedictionem (Episcopo tamen propriam) suscipere. Differunt namque multum consecratio seu benedictio Episcopi à benedictione Abbatis. Primò, Benedictio, seu potius consecratio Episcopi, est Sacramentum Characterem imprimens; sed benedictio Abbatis est deprecatoria manuum impositio ab Ecclesia instituta. Quamobrem consecratio Episcopi non nisi ab Episcopo vel Episcopis fieri potest; benedictio Abbatis etiam ab Abbate fieri potest. Secundò, Episcopus post acceptam confirmationem, antequam consecratus sit, Episcopus absolute non vocatur; sed Abbati post confirmationem, tametsi benedictus non sit, nomen Abbatis absolute competit. Tertiò, Consecratio Episcopo absolute necessaria & quasi substantialis est ut actus Episcopali Ordini proprios exercent; cuiusmodi est, Sacerdotes ordinare, confirmare &c. Sed nec alios actus Ordinis Episcopalis, qui non ita proprii sunt, quin simplicibus Sacerdotibus seu non Episcopis à sede Apostolica frequenter committantur, scilicet, minores ordines conferre, vasa sacra benedicere, & similia Episcopus confirmatus, tãetsi Sacerdos sit, ante consecrationem exercere non potest: cum enim Sacramentalia ista Ordini Episcopali per se ac directe ab Ecclesia annexa sint, non vult ea exerceri ab Episcopis non consecratis. Ast vero benedictio Abbatis respectu exercitij Ordinis, non censetur substantialis, sed potius solemnitas quedam accidentalis. Imo quibusdam Regionibus Abbates benedici non solent, & nihilominus omnia Abbatum, etiam quæ Ordinis sunt, officia exercent, si Sacerdotes ordinati sunt. Vide Paulum Laijmans in quæst. Canonis de electione Præsulum cap. 17. quæst. 210, & 211.

G g g g

Hæc

Hæc non latuerunt Becanum aut Hedanum, ideoque minime sunt putandi per simplicem Benedictionem intelligere non aliam Traiectensibus Præsulibus benedictionem solitam administrari, quam quæ solet Abbatibus; aut consecrationem Episcoporum eiusdem rationis fuisse cum benedictione aut consecratione Abbatum, sed simplicem Benedictionem analogicè & proportionatè eoque modo quo supra exposuimus. Instituta quidem est à Sacris Canonibus benedictio Abbatis secundum similitudinem & proportionem Episcopalis consecrationis: ut quia Prælati isti Episcopis proximi sunt secundum honorem, & quandam Ordinis Episcopalis participationem, ideo etiam benedictionem aliquam participant. attamen est dispar.

Quod addunt cessasse etiam mitræ & Infularum vsum à tempore Gregorij vsque ad tempora Godebaldi, puto accipiendum esse de Infulis Archiepiscopalibus, ut pallio, pedo & alijs ornamentis Archiepiscopo conuenientibus, non simpliciter de ornamentis Episcopalibus: vel certè credo, ut dixi, ex non recto historiæ intellectu processisse. Cum enim legerent Godebaldum à Calixto Pontifice apud Rhemos in Gallijs Concilium celebrante petijisse impetrasseque Infulas Pontificias, interpretati sunt Præfessores omnes à Gregorio Episc. Tertio eis caruisse, tum ob inopiam, tum ob Ecclesiæ Coloniensis oppositionem. Sed Godebaldum id causasse non legitur, nec intellexisse arbitror. Aliud ex statu temporis Godebaldini subfuisse mihi persuadeo. feruebat namque sæculo 11. quod præcedenti sæculo incoeperat, acerbissimum schisma inter Pōtifices & Imperatores de Episcoporum aliorumque Præsulum Ecclesiastic. inuekturis, Imperatoribus sibi eas arrogātibus, Pōtificibus cōtranitētibus. Illis Germani
passim

passim consentiebant, ab illis inuestituram admittebant: his alij. Qui ab Imperatore inuestiebantur à Pontificibus excommunicabantur, dignitate, potestate, ornamentis priuabantur, illègitimè ordinati declarabantur: vicissim quos Pontifices inauguriabant, ab Imperatoribus expellebantur, destituebantur, alijsque modis affligebantur.

Antistites Ultraiectini cum cæteris Germanis adherentes Imperatoribus, ab ijs inuestiri se patiebantur, vt expresse refert Heda in Bernulpho Episcopo 20. qui sedit 1027. vsque in annum 1054. inquit: *Conrardus Augustus, Diui Henrici successor, Bernoldum virum alioqui iustum & pium dignitate Presulatus sublimans, & per annulum & baculum Pastoralem, iuxta ritum à tempore Caroli Magni sequaciumque Imperatorum, inuestiens, congaudenti Clero & populo exhibuit honorandum.* Durauit illa Sacrorum vsurpatio ab Imperatoribus vsque 1122. & Godebaldum more aliquorū prædecessorum an. 1112. similem inuestituram de laica manu accepisse, suadent successio, & familiaritas, & communicatio Traiectensium Præsulum cum illis, & vicissim eorum liberalitas in ipsos, quam videre est apud Hedam, etiam feruente inter Ecclesiam & Imperium illa contentione.

Cum vero anno 1120. Rhemis coacto Concilio agente & præsidente Calixto Pontifice causa Inuestiturarum sedulo ventilaretur & Episcopi etiam Germaniæ qui antehac partes Imperatoris contra Pontificem secuti fuerant, iam mutatâ sententiâ in partes Pontificis contra Imperatorem concesserant, cœpit Pontifex Episcopis omnibus placari, offensas remittere, pacem præbere. Itaque illi qui vel Infulis ex sententia priuati erant, vel qui eas contra placitum Pontificis gerebant, ei reconciliari, Infulas repetere, aut sibi stâbiliri satagebant, vt ijs cum ipsius beneplacito & tutò deinceps frui valerent. Inter hos cre-

do Godebaldum nostrum esse statuendum. Cur enim ipse vel eius Prædecessores, qui durante illa contentione sederunt, (nam de anterioribus nolo hic dubitari quin Infulas pacificè possederint) antea non petierunt? Cur præcisè eo tempore quo Præsul Romanus inuestiturarum causam sæculo amplius agitatam suffragijs Episcoporum etiam ante aduersantium in manibus victam habebat? Certe qui ante Imperatoribus consentientes Pontificia placita non magni faciebant, nunc & multo magis anno 1122. confederato plenè cum Pontifice & Ecclesia Imperatore, nihil citius, aut consultius rebantur, quam pro ijs vel obtinendis vel firmandis Pontifici supplicare.

Obserua apud Becanum in Godebaldo, legi Alexandrum tertium Pontificem Rhemis in generali Concilio Pontificalem Infulam concessisse: quod existimo ab imperita manu textui Becano esse insertum, cum omnium Ecclesiasticarum historiaram consensu Alexander 3. non sit creatus Pontifex ante annum 1158. defunctus 1181. longè post tempora Godebaldi, qui extremam horam natus est anno 1127.

Atque hic sit Finis dissertationum de primis veteris
Frisiæ Apostolis.

Successere illis deinceps viri Apostolici doctrina & sanctitate venerabiles. Cathedram vero Ultraiectensem vsque ad nostra exulcerata tempora vniuersim infederunt non interrupta serie 61. quorum Catalogum iam damus.

CATALO.